

шна единъ куцъ човѣкъ съ войнишка шапка. Куциятъ го спрѣ и го запита кѣде отива. Свети Пантелей му разказа. Куциятъ му се помоли:

— Не слизай направо по пжтеката, защото хей тамъ на завоя се е потулилъ единъ разбойникъ съ пушка и чака да мине нѣкой пжтникъ да му земе душата и кесията.

Свети Пантелей се отби въ гората и заобиколи мѣстото, кѣдето се таеше разбойникътъ. Когато се върна назадъ съ мравката въ шѣпа, пакъ на сжщото мѣсто го причака куциятъ човѣкъ и му подаде една торба ябълки:

— На вземи и занеси на децата си тѣзи ябълки, защото днесъ ти ми помогна да извър-

ша едно добро дѣло. Много грѣхове съмъ направилъ — отъ войната ида.

Свети Пантелей пое ябълките и се издигна нагоре.

Въ туй време дѣдо Господъ стоеше предъ райската порта и полека отчиташе броеницитъ си.

— Защо се замая, свети Пантелей?

Светията му подаде ябълките и разправи отъ кого ги има.

Очитъ на дѣда Господя овлажнѣха.

— Ти си срещналъ една праведна душа, свети Пантелей! Долниятъ свѣтъ е спасенъ. Нѣма да го затрия. Дадохъ ключоветъ на свети Илия да отключи небесния океанъ. Тичай да му кажешъ, да не го отключва!

А. Каралийчевъ

КУКУРЯКЪ

Кукурякче, мило братче, като растнешъ въ снѣговетъ, въ снѣговетъ, въ ледоветъ, имашъ ли си ти бащица, майка, братче и сестрица?

— Ой ви хубави дечица, нѣмамъ майка, ни бащица. Сестри ми сж люти хали,

братя — снѣжнитъ парцали.

Тѣ ме цѣла зима кривятъ и зелено рухо шиятъ, та когато Пролѣтъ дойде презъ гори и презъ поляни, пръвъ азъ въ гиздави премѣни да ѝ кажа: „Добъръ день! Азъ съмъ всрѣдъ снѣга роденъ.“

Дим. Бабевъ